

Geçmişin İzleri

– Süvari İzci · 13 Mart 2012

Gazetede okuduğum haber, beni bir anda yirmi beş sene önce şahit olduğum olaya götürmüştü. O an anlam veremediğim durumu yıllar geçtikçe resmetmiş, bilinçaltıma işleyen gerçeğin resmini rüyalarda seyrederek olmuştum.

Üç kardeşlik. Ben, kardeşim Kerem ve ablam Gülden. Ankara'nın soğuk günlerine denk gelen bir zaman dilimiydi. Hayal meyal hatırladığım mahallede, o talihsiz olayın ardından çok durmamış ve kışın ortasında başka bir yere taşınmıştık. Bu olaydan önce, kardeşim ve ablamla o günleri evin içinde çeşitli oyunlarla geçirmeye çalışırdık. Memur olan babam beş kişilik bir aileye yetecek büyüklükte bir apartman dairesi kiralamıştı. Annem bir memurun geçim sıkıntısını omuzlayacak ve destek olacak büyüklükte bir yüreğe sahipti ki, evde tarhana, ev yufkası yapar, böylece bir nebze babama destek olmaya çalışırdı.

Biz üç kardeş, -ben o zamanlar 6 yaşındaydım- evin içinde oradan oraya koşturur, birbirimizi yakalamaya çalışır, çoğu zaman küçük kardeşimin mızımlılığıyla anneme gidip şikâyet etmesiyle saklanıp bir köşeye sinerdik. Annemin mutfaktan sesi duyulur, kardeşinizi kızdırmayın, o daha küçük derdi. Ben saklandığım yerden kafamı çıkarır, kızdırmıyoruz ki anne der, elimle nanik işareti yapar, kardeşim Kerem yine ağlamaya başladı.

Bazen de evde koşturmaktan nefes nefese kalır, terler, suratımız kıpkırmızı olurdu. O sırada kapının zili çalar, anneciğim bakışlarıyla bizi arar, gider kapıyı açardı. Kapıda annemin yaşlarında bir kadın, fısıfısı anneme bir şeyler söyler, annemde tamam komşum, kusura bakma der, onu gönderirdi. Kapıyı kapatır kapatmaz annem yorgun bir yüz ifadesiyle, o an bizi etrafında görürse, bir iki terlik fırlatır, bazen de birkaç tokat patlatırdı. Bakın aşağıdaki Nadide ablanız yine geldi, çok ses yapıyorsunuz, şikâyet ediyor derdi. Ben o zamanlar içimden onlar kendilerine baksınlar esas derdim. Çünkü her gece kardeşlerimle yattığımız odanın hemen altından Nadide ablanın sesi gelir, bazen ağlamaları duyulurdu. Biz üç kardeş merak eder, sebebini bilemezdik. Kardeşim Kerem, belki oğlu hastalanmıştır, ben hastalandığımda annem ağlamıştı ya hani derdi. Ben bu sözlere birazcık inanır ama yine de kanaat getirmezdim.

O meşum olaydan tahminim birkaç ay önce, biz yine ev içinde koşturduğumuz bir sırada, kapımızın zili durmaksızın çalıyordu. Annem çocuklar koşturmayın diye bağıyor, bir yandan da kapıyı açmaya gidiyordu. Kapıyı açtığında, karşısında Nihat amca'yı görmüştüm. Ben annemin etekleri dibinden bir dev gibi görünen Nihat amcaya bakıyordum. Nihat amcanın gözleri kıpkırmızıydı ve adeta ağzından alevler saçıyordu. Bağıyor çağırıyor, yeter artık, evi başımıza mı yıkacaklar diyordu. Annem tamam Nihat abi, kusura bakma çocuk bunlar diyor, boynunu büküyordu. Nihat amca o gün bağıra bağıra merdivenlerden inmiş, evine gitmişti. Annem kapıyı kapattıktan sonra, -hiç unutmuyorum- biz üç kardeşi bir güzel dövmüştü. Biz o gün suçumuzu bildiğimizden bir köşede sesimizi çıkarmadan oturmuştuk.

Bir gün Nadide abla bize gelmişti. Annem hazırlık yapmış, çay demlemiş, koyu bir muhabbete dalmışlardı. Nadide ablanın oğlu Muratla biz bir köşede oyun oynuyorduk. Ben zaman zaman Nadide ablayı gözlüyordum. Gözlerinden yaşlar akıyor, annemde ona bir şeyler söylüyor, teselli etmeye çalışıyordu. Tabi ki o zamanlar bu duruma bir anlam veremiyordum. Neden burada da ağlıyor ki diyordum. Beş yaşındaki oğlu Murata sorduğumda boynunu büküyor bilmiyorum diyordu.

Günlerimiz böyle geçiyordu. Üç kardeş ev içerisinde kendimize yakıştırdığımız oyunlarla vakit geçiriyorduk. O gün – şimdi bile aklıma geldiğinde tüylerim diken diken oluyor- annem ikindiye yakın bir vakitte karşı apartmandaki komşumuz Yasemin abladan bir şey almaya gitmişti. Tam o sıralarda aşağı kattan Nadide ablanın sesi duyulmaya başlamıştı. Ağlıyor, bağılıyor, yeter artık bıktım diye feryat ediyordu. Nihat amcanın sus be kadın artık yeter haykırışları sanki apartmanı sarsıyordu. Biz üç kardeş evin giriş kapısına dayanmış, dışarıdan gelen sese kulak kabartmıştık. Nadide ablanın sesi yine duyuluyordu. Artık yeter, çocuğumu da alıp babamın evine dönücem diyordu.

Bu tartışmadan sonra yaklaşık beş dakika boyunca sesler kesildi. Sonra birden tekrar sesler duyulmaya başladı. Nihat amca, otur yerinde be kadın, hiçbir yere gidemezsin diyordu. Nadide abla avazı çıktığı kadar bağılıyor, bırak beni, yeter artık diye haykırıyordu. Tam o sırada kapının açıldığını duydum. Arkasından Nihat amcanın ben sana gitmeyeceksin demedim mi, deyişini hatırlıyorum.

Aylin abla... Aylin abla... Hırıltı şeklinde annemin ismi zikrediliyordu. O an evin erkeği olarak, korka korka kapıyı açıp merdivenlere süzüldüm. Yedi sekiz basamak inmiştim ki, merdiven araladığından baktığımda Nadide abla kanlar içerisinde yerde yatıyordu. Eliyle boğazını tutuyor, oğlu Murat bir köşede ağlıyordu. Ben o sırada bayılmışım.

Gözlerimi hastanede açtım. Anneciğim yanı başımdaydı. Nadide ablaya ne oldu diyordum. Bir şeyi yok oğlum. Bir şeyi yok. Sen merak etme diyordu. Birkaç gün hastanede yatmış, sonra eve gelmiştik. Bir hafta boyunca ne Nadide ablayı, ne de Nihat amcanın o sesini duymuştum. Benim içim içimi yiyordu. Hiçbir şey bilemeden, o hafta içerisinde başka yere taşınacağımızı öğrenmiştim. Bir gün birkaç adam gelmiş, eşyalarımızı yüklenip kamyonla götürmüşlerdi. Ben babamın kucağında, gözlerim Muratların oturduğu dairenin önünden geçerken kapısına takılmıştı. Neden kapının zilini çalmıyorduk...

“İstanbul'da meydana gelen olayda 36 yaşındaki Y.E çocuğunun gözleri önünde kocası tarafından boğazı kesilerek öldürüldü”